

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/754/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

334/2014. (XII. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2013. október 25-én előterjesztett **panaszát** a 2014. december 18-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Dunaújvárosi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2013. október 25-én postai úton panaszbeadványt terjesztett elő, amelyet 2013. november 15-én és 2014. február 27-én megküldött beadványával kiegészített.

I.

1) A panaszos „intézkedés elmulasztása, várható elmulasztása, illetve helytelen intézkedés alkalmazása miatt” terjesztette elő panaszát a Rendőrkapitányság, illetve a Rendőrs rendőrei ellen.

A sérelmezett rendőri eljárás előzményeként a panaszos előadja, hogy hosszú pereskedést követően a Fővárosi Törvényszék a nevelésébe helyezte fiát, és azzal egyidejűleg a korábbi gyám felügyeleti jogát megszüntette. Ezután azonban, jóval az átadására szabott határidő leteltét követően sem volt semmilyen információja a gyermekről, így feljelentéssel a rendőrséghez fordult, kérve, hogy adjanak ki körözést a gyermek és a nevelési jogától megfosztott szülő ellen. A panaszos véleménye szerint a személy- és tárgykörözésről szóló

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

2001. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: körözési tv.) 12/A. § (1) bekezdése alapján ugyanis ez indokolt lett volna, hiszen a másik szülőt nevelési jogától azért fosztották meg, mert alkalmatlan a nevelésre és veszélyt jelent a gyermek fejlődésére. A körözés kiadása iránt a rendőrség nem intézkedett, sőt telefonon arról tájékoztattak, hogy ebben az ügyben semmi rendkívüli nincs, ez egy szokványos eset, és nem segítenek a gyermek felkutatásban. A feljelentést a rendőrök átették a feltételezett lakóhely szerinti Rendőrkapitánysághoz, ahol ugyan szintén nem intézkedtek a körözés kiadása iránt, azonban arról tájékoztatták a panaszost, hogy a helyszín biztosításában segítséget nyújtanak neki abban az esetben, ha a fiát el akarná hozni. Végül a gyermek a Rendőrkapitányság rendőreinek biztosításával került a panaszoshoz úgy, hogy az iskolájából 2013. október 18-án 11 óra körül, mint kizárólagos törvényes képviselő elhozta.

A gyermek iskolából történt elhozását követően, 2013. október 18-án 17 órakor a panaszos nem tartózkodott otthon a lakcímén. A lakásban anyósa, illetve a felügyeletére bízott, 8 hónapos gyermek tartózkodott. A panaszost az anyósa 17 órakor kétségbeesetten hívta telefonon azzal, hogy valaki nagy hangon ordít az előtt, és rugdossa, valamint üti az ajtót, nagy riadalmat keltve ezzel a környék lakosaiban, a 8 hónapos gyermekben, valamint a panaszos anyósában. A panaszos azonnal hívta a 107-es rendőrségi segélykérő számot, ahol a körzet jelentkezett be, mivel éppen ott tartózkodott. Onnan átkapcsolták, ahol kérte, hogy a rendőrség segítsen megszüntetni a garázdálkodást a lakása előtt.

Hamarosan, 17 óra 30 perc körül az apósa hívta a panaszost azzal, hogy egy helyszínrre érkezett rendőr akar vele beszélni. A rendőr ezután felelősségre vonta a panaszost, hogy miért nem biztosítja a különélő szülő jogát a kapcsolattartásra. A panaszos válaszul elmondta a rendőrnek, hogy a gyermeket a közelmúltban, a bíróság ítéletét követően vette magához, a kapcsolattartásnak pedig aznap nincs helye, és azt nem biztosítja, illetve nem is tudná biztosítani, mert nincs a helyszínen. Ezt követően a rendőr házkutatást végzett a lakásban annak érdekében, hogy a panaszos nevelésébe került fiút felkutassa. Ezzel kapcsolatosan a panaszos megjegyzi, hogy számára nem bír jelentőséggel, hogy a rendőr erőszakkal vagy anélkül ment-e be távollétében a lakásba. A panaszos felháborodását arra is alapozza, hogy a rendőr olyan ügyben intézkedett ellene, amely szerinte a gyámhivatal kizárólagos hatáskörébe tartozik. Álláspontja alátámasztására a panaszos hivatkozik a gyermekvédelmi és gyámügyi feladat- és hatáskörök ellátásáról, valamint a gyámhatóság szervezetéről és illetékességéről” szülő 331/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 9. § b) pontjában szereplő hatásköri szabályra. A lakás átkutatását követően a rendőrök távoztak, a gyermeket nem találták meg. A panaszos úgy véli, az eljáró rendőr „fejben elbírálta a szóban előadott kapcsolattartásra vonatkozó végrehajtási kérelmet a 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 33.§-a alapján, majd a végrehajtásról is döntött: az előzmények ismerete nélkül megállapította, hogy a jelenlévő másik szülőnek aznap láthatási joga volt, és a fokozatosság figyelmen kívül hagyásával, ügyészi jóváhagyás nélkül elrendeli a legdurvább végrehajtási intézkedést”. Megjegyzi a panaszos, hogy megítélése szerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: új Btk.) 210. § (1) bekezdése szerinti bűncselekmény gyanúja sem merülhetett fel esetében, mivel a gyermek aznap került a nevelésébe, így a tényállás azon feltétele, hogy a „bírság kiszabását követően”, bizonyosan nem teljesült.

A panaszos sérelmezi, hogy a rendőrségi jelentésről, amit erről az intézkedésről készítettek, nem hajlandóak neki másolatot adni.

A jogtalan rendőri intézkedést követően a panaszos telefonon tájékoztatást kért a Rendőrőrstől, hogy mi a teendője, ha nem kapja vissza kapcsolattartásról a nevelésébe került gyermeket a másik szülőtől. A válasz lényege az volt, hogy a rendőrség ilyen esetekben nem

ad ki körözést sem a gyermek, sem az őt jogtalanul magánál tartó szülő ellen, és nem intézkednek a gyermek azonnali visszaadása iránt. Azt tanácsolták neki, hogy adjon be kérelmet a gyámhivatalhoz. A válasz a panaszost felháborította.

A fentiek alapján a panaszos kéri, hogy a Testület állapítsa meg: a Rendőrőrs helytelenül járt el, amikor a panaszos feljelentését követően nem intézkedett azonnal körözés kiadása iránt, valamint a panaszos nevelésébe került gyermek előkerítése érdekében.

Szintén kéri annak a megállapítását, hogy a lakásához 2013. október 18-án 17 óra 30 perckor kikerkezett rendőrök helytelenül jártak el, amikor egy kapcsolattartással összefüggő gyámügybe avatkoztak be kellő jog- és tényismeret nélkül úgy, hogy még házkutatást is végeztek, súlyosan sértve ezzel a panaszos jogait. Kifogásolja azt is, hogy a rendőri intézkedésről készített jelentésből nem kapott másolatot, továbbá azt is, hogy a rendőrség nem intézkedett az ügy áttételéről az illetékes járási gyámhivatalhoz.

Végül kéri, hogy a Testület állapítsa meg: jogtalanul jár el abban az esetben a rendőrség, ha a kapcsolattartásra jogosult a gyermeket nem adja vissza az őt nevelő szülőnek, mégsem intézkednek azonnal a gyermek előkerítése érdekében.

2) A panaszos panaszát a Testület felhívására 2013. november 15-én megküldött beadványában az alábbiakkal egészítette ki.

Előadása szerint a lakásánál 2013. október 17-én (helyesen 18; nyilvánvalóan elírás, mivel az egyéb iratok, köztük a panaszos beadványai is október 18-ai rendőri intézkedésről tesznek említést) 17 órakor zajlott incidensnél nem volt jelen, az ott történekről csupán értesült. Az adott időpontban a lakásban a panaszos jelenlegi anyósa tartózkodott, és vele volt a panaszos 8 hónapos gyermeke, V. Á. is. A panaszos anyósa arra lett figyelmes, hogy valakik a bejárati ajtó előtt kiabálnak, az ajtót rugdossák, be akarnak jutni. A panaszos anyósa nem nyitott ajtót, a bejutni kívánó személyekkel nem beszélt. A közelből a zaj hallatán többen odamentek a lakás bejáratához. Ezen személyek előadásából tudja a panaszos, hogy hárman próbáltak meg bejutni a lakásba, és mivel személyleírásokat is kapott, a három személyből kettőt azonosítani is tudott: úgy véli, hogy P. J. és a férje voltak azok. A harmadik személy személyazonosságára nem derült fény.

Úgy tudja a panaszos, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök felírták a három személy adatait, de a panaszos hiába kérte az akkor készült rendőri jelentés másolatát, nem kapta meg. A lakásba a rendőröket a panaszos anyósa engedte be, méghozzá azt követően, hogy telefonon értesítették arról, hogy rendőrök szeretnének bemenni hozzá.

A panaszos megjelölte továbbá, hogy a történekekkel összefüggésben mikor és kivel beszélt telefonon. Előadása szerint 2013. október 4-én 9 óra körül beszélt a Rendőrkapitánysággal, ahol T. L. arról tájékoztatta, ne számítson semmiféle rendőri segítségre, mivel nem történt bűncselekmény. Ezt követően, ugyanazon a napon 10 óra után a Rendőrőrs parancsnoka fogadta a hívását, aki segítőkész volt. Valamivel később, aznap 12 óra előtt és utána is, tehát összesen két alkalommal volt lehetősége beszélni a rendőrkapitánnyal „minden érdemi eredmény nélkül”. Végül a panaszos 2013. október 21-én a Rendőrőrs parancsnokától kért tájékoztatót a rendőri intézkedésről, az iratkiadásról, valamint a kapcsolattartás szabályainak megszegése esetén követendő eljárásról.

3) A panaszos panaszát 2014. február 27-én megküldött beadványában az alábbiakkal egészítette ki.

A panaszos aznap vette kézhez a megyei gyámhivatal jogerős döntését, amely megállapítja, hogy 2013. október 18-án a gyermek édesanyja nem gyakorolhatta kapcsolattartási jogát. Erre figyelemmel a panaszos úgy véli, hogy P. J. és ismerősei minden indok nélkül „randalíroztak” a panaszos lakása előtt, és P. J. jogosultság hiányában követelte kiadni a gyermekét. A panaszos álláspontja szerint nem volt továbbá a rendőröknek sem felhatalmazásuk arra, hogy a gyámsági eljárásba jogellenesen beavatkozzanak és telefonon a gyermek kiadását követeljék. Jogszabálysértő módon jártak el továbbá akkor, amikor a gyermek feltalálása érdekében házkutatást fogatosítottak.

A panaszos csatolta a leveléhez a Gyámhivatal 2014. február 14-én kelt végzését, amelyben a Gyámhivatal a P. J. kérelmét a 2013. október 18-20. napján elmaradt kapcsolattartás végrehajtási iránt – a járási gyámhivatal végzését helybenhagyva – elutasította. A végzés indokolása szerint a „Gyámhivatal osztozik a járási gyámhivatal azon álláspontjában, hogy mivel az apa 2013. október 18 napján vette csak gondozásba a gyermeket, nem tekinthető a gondozásba vételi nap egyúttal a folyamatos kapcsolattartás esedékes napjának is. Az anyának [...] a családi kapcsolat fenntartására irányuló igénye, a gyermek nevelésének, fejlődésének folyamatos figyelemmel kísérésére való joga ebben az időpontban gyakorlatilag még nem értelmezhető, tekintve, hogy a kérdéses napot, a gyermek apához való kerülésének napját közvetlenül megelőzően ténylegesen évekig az anya nevelte a gyermeket.”

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Rendőrőrsön 2013. október 3-án készült jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszos aznap feljelentést tett P. J. ellen „családi jogállás megsértésének” cselekménye miatt, mivel utóbbi a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 5-én kelt és 2013. szeptember 25-én kézbesített ítéletével ellentétben nem adta át a panaszosnak 2013. szeptember 29-én fiát.

A panaszos az ügy előzményeinek ismertetésén túl előadta, hogy a bíróság ítéletében a gyermek átadására háromnapos határidőt tűzött. Mivel tudomása szerint a jogi képviselők a döntést 2013. szeptember 25-én kézhez vették, a határidő 2013. szeptember 28-án 24 órakor letelt. P. J. azonban azóta sem vette fel a kapcsolatot sem a panaszossal, sem a panaszos jogi képviselőjével annak érdekében, hogy a gyermek átadásáról egyeztessenek.

A panaszos feljelentésében megjelölte a gyermek és P. J. lakcímét, ami Budapesten található, továbbá annak az általános iskolának a nevét és a címét is megadta, ahová a fia jár. Ezekon felül megjelölt néhány további címet, illetőleg helyet, ahol a fiát a rendőrök adott esetben keresni tudják.

A panaszos a feljelentésben kérte a rendőrség segítségét és közreműködését abban, hogy a gyermek P. J. felügyelete alól mielőbb az ő felügyelete alá kerülhessen. Hozzátette a panaszos, hogy attól tart, ha maga próbálja meg felvenni a kapcsolatot P. J.-vel és elhozni tőle a fiát, P. J. a gyermekkel együtt elrejtőzik előle, ismeretlen helyre költözik.

2) A Rendőrkapitányság vezetője a Testület megkeresésére küldött válaszában a 2013. október 18-án történt rendőri intézkedéssel összefüggésben az alábbiakról számolt be.

Az intézkedő rendőrök aznap 17 óra 30 perckor érkeztek meg a panaszos lakásához, ahonnan garázdaságról érkezett bejelentés. A rendőrök kiérkezésükkor jogsértő cselekményt nem tapasztaltak. Ezután a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: régi Szolg. Szab.) 38. §-a alapján intézkedés alá vonták a helyszínen tartózkodókat. Ennek során az intézkedéssel érintett P. J. elmondta a rendőröknek, hogy a fiát, az édesapja a tudta nélkül, erőszakkal vitte el. Hozzátette, hogy a bíróság döntése értelmében a szülői felügyeletet a gyermek felett az apa gyakorolja, a láthatás pedig minden páros héten pénteken 17 órától vasárnap 18 óráig tart. Ennek megfelelően szeretné láthatási jogát gyakorolni.

A rendőrök előadása szerint a helyszínen sem a panaszos, sem kisfia nem volt jelen. A rendőrök meghallgatták az ott tartózkodó K. I.-t és R. K. J.-t, akik úgy nyilatkoztak, hogy P. J. nem tanúsított garázda magatartást, és csak azért értesítették telefonon a panaszost, mert P. J. nem akarta elhinni, hogy a gyerek nincs otthon.

A rendőrök maguk is meg akartak győződni róla, hogy a keresett gyermek nincs a lakásban. K. I. az Rtv. 39. § (1) bekezdése alapján engedélyt adott a rendőröknek, hogy a lakásba ebből a célból bemenjenek, így a fentiekről személyesen is meggyőződhetek.

A lakás ellenőrzését követően K. I. a saját telefonján felhívta a panaszost, majd a készüléket átadta a rendőrnek. A panaszos elmondta, hogy a gyermek jogerős bírósági döntés alapján van nála, és nem kívánja a láthatást P. J. számára lehetővé tenni. Hozzátette, hogy kb. 50 km távol van, de nem kíván hazamenni.

A kapitányságvezető utal rá, hogy a rendőrök garázdaság gyanúja miatt érkeztek a bejelentés helyszínére, a lakásban pedig azt kívánták ellenőrizni, hogy a gyermek ott van-e, és ha igen, akkor milyen fizikai, egészségi állapotban. A gyermek elhelyezésébe nem kívántak beleavatkozni. Az intézkedés végén a rendőrök P. J.-t tájékoztatták arról, hogy amennyiben a panaszos nem tartja megát a bíróság ítéletéhez, a gyámhatósághoz fordulhat segítségért, az új Btk. 210. §-a szerinti kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása cselekmény ugyanis csak abban az esetben valósulhat meg, ha a láthatás akadályozására a gyámhatóság általi bírságolást követően is sor kerül.

A parancsnok válaszlevelében kitér arra is, hogy a Rendőrsön nincs hangrögzítő berendezés, és az ott szolgálatot teljesítő alkalmazottak egyike sem emlékszik a bejelentő által utalt beszélgetésre. Feltételezi ugyanakkor, hogy ha lezajlott a beszélgetés, a rendőrök azt a tájékoztatást adták a panaszosnak, hogy a láthatási idő túllépése még nem alapozza meg a z új Btk. 211. §-a szerinti kiskorú elhelyezésének megváltoztatása bűncselekményt, mivel annak kapcsán a jogszabály tartós megváltoztatást nevesít és a kiskorú rejtve vagy titokban tartását szankcionálja. Így bűncselekmény hiánya miatt nem volt helye nyomozás elrendelésének.

3) G. A. r. zls. és B. T. r. ftörm. 2013. október 18-án a sérelmezett eseményekkel összefüggésben az alábbi tartalommal készítettek jelentést.

Aznap 17 óra 10 perckor kaptak utasítást arra, hogy jelenjenek meg a panaszos lakcímén, mivel onnan családi veszekedésről érkezett bejelentés. 17 óra 30 perckor érkeztek meg a helyszínre, ahol P. J. arról számolt be nekik, hogy azért jelent meg a panaszos lakásánál, mert a fiát a panaszos az általános iskolából három rendőr segítségével „elrabolta”. Hozzátette,

hogy a bíróság megvonta tőle a felügyeleti jogot és a gyermeket az apánál helyezte el, neki pedig minden páros héten pénteken 17 órától vasárnap 18 óráig biztosított láthatást. A gyermeket azonban nem kapta meg az apjától, és jelenleg nem is tartózkodik otthon.

A rendőri jelentés tanúsága szerint a panaszos rokonságából a helyszínen tartózkodott K. I. és R. K. J., akik elmondták, hogy a panaszossal aznap Budapestre utaztak, hogy elhozzák onnan a gyermeket, akit az édesanyja a bíróság döntése ellenére nem adott át határidőben a panaszosnak. Hozzá tették, hogy ezután a gyermeket az apja ismeretlen helyre magával vitte. A két tanú ezután megmutatta a rendőröknek a lakást, így a rendőrök maguk is meggyőződtek róla, hogy nincs ott a keresett gyermek. Mindezek után telefonon hívták fel a panaszost, és a telefonszámot odaadták a rendőröknek. A panaszos a telefonban elmondta, hogy kb. 50 km-re tartózkodik az otthonától, és nem kíván hazamenni. A rendőr kérdésére, hogy miért nem adja oda a gyermeket az anyjának, a panaszos azt felelte, hogy az anyját alkalmatlannak tartja a gyermek nevelésére. Hozzá tette a panaszos, hogy a rendőröknek az lenne a dolguk, hogy „eltakarítsák” P. J.-t az utcából. Rendőri kérdésre úgy nyilatkozott továbbá a panaszos, hogy a gyermek jól van, de azt nem volt hajlandó elárulni, hogy hol vannak.

A rendőrök ezután jogi felvilágosítást adtak a jelenlévőknek, aminek tartalmára a jelentés nem utal, majd 18 órakor távoztak a helyszínről.

4) G. A. r. zls. és B. T. r. ftörm. 2013. november 20-án korábbi jelentésüket az alábbiakkal egészítették ki.

A rendőrök kiérkezésekor a helyszínen P. J.-vel együtt jelen volt egy nő és egy férfi is, akik nem avatkoztak bele az intézkedésbe, attól távol maradtak, ezért őket a rendőrök nem igazoltatták. A rendőrök kiérkezésekor P. J. sírt, garázda magatartást nem tanúsított, normális hangnemben adta elő, miért érkezett a helyszínre, nem kiabált.

A panaszos rokonságába tartozó két tanú a rendőröknek elmondta, hogy P. J. nem tanúsított garázda magatartást, csak a gyermekét szerette volna megkapni, és nem tudta megérteni, hogy a gyermek nincs ott, ezért nem tudják neki odaadni.

A rendőrök azért mentek be a panaszos lakásába, mert ellenőrizni szeretnék volna, hogy a gyermek valóban nem tartózkodik ott, valamint azt is, hogy nem történt-e a gyermek sérelmére bűncselekmény. A lakásba K. I. engedte be őket, és ő hívta fel később a panaszost is. A panaszos a telefonbeszélgetés során azt mondta a rendőröknek, hogy olvassa el figyelmesen a bírósági döntést, és akkor ki fog derülni számára, hogy a bíróság kinél helyezte el a gyermeket. A rendőr azon felvetésére, hogy aznap 17 órától láthatásnak lenne helye a panaszos azt felelte, hogy azzal a rendőrrel ne foglalkozzon.

5) G. A. r. zls. és B. T. r. ftörm. korábbi jelentéseiket 2013. november 25-én újfent egészítették az alábbiakkal.

P. J. a helyszínen többször hangot adott azon félelmének, hogy a panaszos bántalmazni fogja a fiukat. Valószínűsítette továbbá, hogy a panaszos és a gyermek otthon vannak, csak nem akarnak találkozni vele. Ezt a beszélgetést hallotta K. I., és azzal reagált rá, hogy sem a panaszos, sem a gyermek nincsenek az ingatlanban, és közölte a rendőrökkel, hogy nyugodtan bemehetnek, és ellenőrizhetik, amit állít. Ezt követően a rendőrök R. K. J. kíséretében az

ingatlan bejáratához mentek, ahonnan R. K. J. felhívta a panaszos anyósát. Utóbbi ezután belülről kulccsal kinyitotta az ajtót és engedélyt adott a rendőröknek arra, hogy az ingatlanban ellenőrizzék: a panaszos és gyermeke otthon tartózkodik-e. A panaszos anyósa ezek után körbevezette a rendőröket az ingatlanban, akik minden helyiséget szemrevételezéssel ellenőriztek, majd távoztak. A rendőrök mindezeket követően P. J.-t is tájékoztatták arról, hogy a gyermeke valóban nem tartózkodik az ingatlanban.

6) Az ügyeleti küldési napló tanúsága szerint a panaszos aznap 17 óra 5 perckor tett bejelentést a rendőrségen. Abban azért kért a lakásához rendőri intézkedést, mert a volt felesége fenyegeti az anyósát.

III.

1) A Testület először azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi részére rendelkezik-e hatáskörrel.

Az Rtv. 92. § (1) Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

Az Rtv. idézett rendelkezése szerint a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések tartoznak, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel, más esetekben érdemi vizsgálatot nem folytathat. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),

– a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű- átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés),

– a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A panaszos többek között azt kifogásolta, hogy a rendőrség a 2013. október 3-án tett feljelentése alapján nem rendelte el a gyermek körözését.

Az Rtv. IV. fejezetében szereplő 11. § (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. A Testület töretlen gyakorlata szerint a 11.§ (1) bekezdése olyan általános jellegű rendőri

kötelezettséget rögzít, amelynek megsértése esetén helye van a Testület eljárásának akkor is, ha a jogsértés nem az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendelkezések alkalmazásával függ össze. Az Rtv. 11. §-án keresztül tehát vizsgálhatóvá válik tehát a rendőrség részéről eljáró személyek olyan tevékenysége is, amely az Rtv.-től eltérő egyéb jogszabályok által rendezett eljárási szabályok alapján zajlik.

A Testület hatáskörének ilyen értelmezése azonban nem biztosít korlátlan lehetőséget a Testület beavatkozására. Töretlen gyakorlata szerint ugyanis a Testület az Rtv. 11. §-a kapcsán csak akkor vizsgál az Rtv. V. és VI. fejezetén kívül eső rendőri aktusokat, amennyiben a panaszolt rendőri intézkedéssel vagy mulasztással szemben speciális jogorvoslatot az adott ügyre vonatkozó eljárási szabályok nem biztosítanak. Ennek megfelelően jelen ügyben azt kellett vizsgálni, hogy állt-e a panaszos rendelkezésére olyan speciális jogorvoslat, amely az általa állított és sérelmezett jogsértések orvoslására alkalmas.

A körözési tv. 35. §-a a jogorvoslatok körében akként rendelkezik, hogy a körözés elrendelése, valamint visszavonása és visszavonásának elmulasztása miatti jogorvoslatra a körözést elrendelő, a körözés elrendelésének elmulasztása miatti jogorvoslatra az elrendelésre jogosult hatóság eljárására vonatkozó törvényt kell alkalmazni.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az adott intézménnyel szemben a körözési tv. önálló, speciális jogorvoslati lehetőséget teremt, így a Testületnek ekötben nincs hatásköre vizsgálatot folytatni.

A körözés elmulasztására vonatkozó panasz kapcsán ezért a Testület hatáskörének hiányát állapította meg.

b) A panaszos beadványában előadta, hogy a rendőrök 2013. október 21-én azt a tájékoztatást adták neki, hogy amennyiben nem az anya nem viszi vissza a kapcsolattartást végén a gyermeket, akkor adnak ki körözést sem az anya, sem a gyermek ellen és nem intézkednek a gyermek azonnali visszaadása iránt. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök ilyen esetben nem rendelnék el a körözést.

Tekintettel arra, hogy a Testület csak konkrét rendőri intézkedéseket vagy azok elmulasztását tudja vizsgálni, így nem folytathat abba a körben vizsgálatot, hogy egy majdani, eshetőlegesen bekövetkező esemény alapján minden intézkedést fogyanatosítana a rendőrség, mivel egy ilyen teoretikus kérdésben nincsen meg a panaszos alapjogi érintettsége, ami a Testület vizsgálatának alapfeltétele.

Mindezek alapján a Testület ezen kérdésben is hatáskörének hiányát állapította meg.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi része határidőben érkezett-e.

A panaszos beadványában előadta, hogy sérelmesnek tartja a 2013. október 4-én a rendőrség telefonját kezelő rendőr tájékoztatását, aki arról tájékoztatta, hogy nem történt az ügyében bűncselekmény, így ne számítson rendőri segítségre.

Az Rtv. 93. §-a értelmében a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított húsz napon belül lehet előterjeszteni.

Jelen esetben a panaszos 2013. október 25-én terjesztette elő panaszbeadványát, vagyis a panaszos a tájékoztatástól számított 21 nap elteltével terjesztette elő panaszát. (Megjegyzi a Testület, hogy a panasz ezen részét a panaszos 2013. november 15-én, tehát még később adta elő.)

Tekintettel arra, hogy a panaszos az őt ért jogsérelemtől számított húsz napon túl nyújtotta be a panaszbeadványát - és a késelemét nem mentette ki -, így a Testület álláspontja szerint a beadvány ezen része elkésettnek minősül.

A Testület ugyanakkor vizsgálta a 2013. október 18-án történt rendőri intézkedés jogszerűségét.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát és a XIII. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a panasz alapján első körben a rendőrség intézkedési kötelezettségét vizsgálta.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. A fenti rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdése szerint, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, garázdaság vétségét követi el.

A Szabs. tv. 170. §-a szerint, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, garázdaság szabálysértését követi el.

A Btk. 164. § (1) bekezdése szerint aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A rendőri jelentések és a panaszos előadása szerint a bejelentés arról szólt, hogy a három ember ökölrel ütötte, rugdosta a panaszos házának ajtaját.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszos szabálysértést vagy bűncselekményt követett (garázdaság), tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentés tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

2) A Testületnek ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy az intézkedési és a segítségnyújtási kötelezettségét a rendőrség jelen esetben megfelelően teljesítette-e.

A rendőri jelentések szerint a helyszínre érkezést követően meghallgatták a bejelentőket, majd a helyszínen tartózkodó P. J.-t. A bejelentők elmondták, hogy nem tanúsított P. J. garázda magatartását, csak a gyermekét akarta elvinni és azért hívtak rendőrt, mert nem akarta elhinni, hogy nincs a lakásban a gyerek. P.J. a helyszínen nem tanúsított garázda jellegű magatartás, nem kiabált, ugyan sírt, de normális hangnemben mondta el, hogy a gyerekért ment a helyszínre, mivel az apja „elrabolta” az iskolából. Többször hangot adott annak a félelmének, hogy az apja bántani fogja a gyermeket, valószínűsítette, hogy otthon vannak, csak letagadják őket. Ezt hallották meg a bejelentők, akik azt mondták a rendőröknek, hogy nyugodtan menjenek be, ellenőrizték, hogy nincsen ott a gyerek. A rendőrök ezt követően R. K. J. társaságában a lakás bejáratához mentek, majd miután K. I. belülről kinyitotta az ajtót és engedélyt adott a belépésre, a rendőrök ellenőrizték a lakást (annak érdekében, hogy a megállapítsák, hogy a gyerek ott van-e és milyen fizikai állapotban van) akként, hogy R. K. J.

körbevezette őket. Ezután tájékoztatták P. J.-t, hogy a gyerek tényleg nincs a lakásban. Majd felvilágosították a jelenlévőket, hogy amennyiben a panaszos nem tartja magát a bírósági ítélethez, akkor a gyámhatósághoz fordulhat segítségért P.J., a Btk. 210. §-ban szabályozott bűncselekmény ugyanis csak akkor valósul meg, ha a láthatás akadályozása a gyámhatóság általi bírságolást követően is fennmarad. Majd távoztak a helyszínről.

A hivatkozott jogszabályhely értelmében – a konkrét eset kapcsán – a Testületnek egyrészt vizsgálnia kellett azt, hogy a panaszos előadása, illetve a rendőrség tudomására jutott további információk alapján fennállt-e valamely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség intézkedési kötelezettségét megalapozta, továbbá azt is, hogy az intézkedő rendőrök megtettek-e mindent, amire az eljárásukra irányadó normák őket felhatalmazták és kötelezték annak érdekében, hogy a panaszos sérelmeit orvosolják.

a) E körben a Testület anélkül, hogy az Gyer. és a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (továbbiakban: Csjt.) részletes elemzésébe bocsátkozna, szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését a szülői kapcsolattartás kapcsán.

A Csjt. 92. §-a szerint a gyermeknek joga, hogy különélő szülőjével személyes és közvetlen kapcsolatot tartson fenn. A kapcsolattartásról - a szülők megegyezésének hiányában, illetőleg a szülők és a gyám közötti vita esetében - a gyámhatóság dönt. Ha házassági vagy gyermekelhelyezési per van folyamatban, a szülők megegyezésének hiányában a kapcsolattartásról a bíróság dönt. A gyámhatóság, illetőleg a házassági vagy gyermekelhelyezési perben a bíróság a felróható magatartást tanúsító szülő kapcsolattartási jogát a gyermek érdekében korlátozhatja vagy megvonhatja, illetőleg e jog gyakorlásának szünetelését rendelheti el. Ha a kapcsolattartás kérdésében a bíróság döntött, ennek megváltoztatását a határozat jogerőre emelkedésétől számított két éven belül csak a bíróságnál lehet kérni. A kapcsolattartásra vonatkozó bírósági határozat végrehajtásáról a gyámhatóság gondoskodik.

A Gyer. 27. § szerint a kapcsolattartás célja, hogy a gyermek és a kapcsolattartásra jogosult személyek közötti családi kapcsolatot fenntartsa, továbbá a kapcsolattartásra jogosult szülő a gyermek nevelését, fejlődését folyamatosan figyelemmel kísérje, tőle telhetően segítse. A kapcsolattartás formái a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás. A folyamatos kapcsolattartás magában foglalja

a) a gyermekkel a gyermek szokásos tartózkodási helyén való személyes találkozást (meglátogatás),

b) a gyermeknek a szokásos tartózkodási helyéről rendszeresen, meghatározott időtartamra - a visszaadás kötelezettségével történő - elvitelét,

c) a gyermekkel személyes érintkezés nélkül történő rendszeres kapcsolattartást, így különösen a levelezést, a telefonkapcsolatot, az ajándékozást, a csomagküldést.

Az időszakos kapcsolattartás magában foglalja a gyermekkel a tanítási szünetek és a többnapos ünnepek időszakában való huzamos együttlétet.

Ugyanezen szakasz (5) bekezdése szerint nincs helye folyamatos kapcsolattartásnak az időszakos kapcsolattartás ideje alatt, illetve a gyermeket gondozó szülőt megillető, a gyermekkel folyamatosan együtt tölthető időtartam alatt, amelynek mértéke a kapcsolattartásra jogosultat a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat szerint megillető időszakos kapcsolattartás időtartamát, vagy ha a kapcsolattartást rendező egyezség, illetve a kapcsolattartás

engedélyezése tárgyában hozott határozat nem rendelkezik a kapcsolattartásra jogosultat megillető időszakos kapcsolattartás időtartamáról, a két hetet nem haladhatja meg.

A (6) bekezdés pedig előírja, hogy a gyermek érdekét veszélyeztető körülmény, illetve felróható magatartás hiányában a kapcsolattartásra jogosulttól az elvitel jogát is magában foglaló kapcsolattartás nem vonható meg.

A Gyer. 29. §-a szerint a gyámhivatal vita esetében a kapcsolattartást bármelyik fél kérelmére szabályozza, illetve újraszabályozza, kivéve, ha a szülő és a gyermek kapcsolattartásának megállapítása a Csjt. 92. §-ának (5) bekezdése szerint a bíróság hatáskörébe tartozik. A kapcsolattartásról a gyámhivatal, illetve a bíróság a gyermek korának, egészségi állapotának, életkörülményeinek, a felek személyes körülményeinek, valamint az ítélőképessége birtokában levő gyermek véleményének figyelembevételével rendelkezik.

A kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat végrehajtása szabályait a Gyer. 33. § rendezi, eszerint a végrehajtás iránti kérelem benyújtásának van helye, ha a kapcsolattartás elmaradt. A gyermek fejlődését veszélyezteti, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy a kapcsolattartásra kötelezett a kapcsolattartást rendező egyezségben, illetve a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatban foglaltaknak önhibájából ismételen nem, vagy nem megfelelően tesz eleget, és ezáltal nem biztosítja a zavartalan kapcsolattartást. Ha a kapcsolattartásra kötelezett a gyermeket bizonyíthatóan folyamatosan a kapcsolattartásra jogosult ellen neveli és a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozatnak a végrehajtási intézkedések ellenére sem tesz eleget, a gyámhivatal a gyermek elhelyezésének megváltoztatása iránt pert indíthat, feltéve, hogy az elhelyezés megváltoztatása a kiskorú gyermek érdekében áll, vagy feljelentést tesz a 331/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 8. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Btk.) 195. §-ának (4) bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetése, illetve 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 210. § (1) bekezdése szerinti kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása miatt.

A fentiekből kitűnik tehát, hogy a kapcsolattartás szabályozása elsősorban a felek megállapodásával, egyezségével, vagy gyámhatósági, illetve gyermekelhelyezési per esetén bírósági határozattal történik. A bíróság vagy végzéssel jóváhagyja a felek egyezségét tekintetben, vagy a hatályos jogszabályi keretek között (Csjt., Gyer.) szabályozza a gyermek láthatását. A fentiekből az is látható, hogy a Csjt. szűkös előírásait, ahogyan a bíróság határozattal rendezett kapcsolattartás előírásait a Gyer. tölti ki részletes tartalommal (pl. a folyamatos és az időszakos kapcsolattartás viszonyával), hiszen az ítélet célja csupán egy végrehajtható és nyomon követhető keret kialakítása, melynek végrehajtásáról önkéntes teljesítés hiányában vagy vita esetén a gyámhatóság gondoskodik, akinek eljárására pedig a Gyer. előírásai vonatkoznak.

b) A régi Btk. 195. § (1) bekezdése szerint a kiskorú veszélyeztetésének büntetettét követi el az a kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy, aki e feladatából folyó kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti. A (4) bekezdés szerint a kiskorú veszélyeztetésének büntetettét követi el az, aki a bírósági vagy hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is akadályozza.

Ezen § (1) bekezdésének alkalmazása során a kiskorú gondozására, nevelésére vagy felügyeletére köteles személynek kell tekinteni a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él.

A Legfelsőbb Bíróság BH2007. 35. számú eseti döntése szerint a kiskorú veszélyeztetésének büntetettét valósítja meg az a szülő, aki a kiskorú bírósági ítéleten alapuló elhelyezését önkényesen megváltoztatja, a másik szülővel való kapcsolattartását huzamos ideig akadályozza, a kiskorút a másik szülő ellen neveli és e kötelességszegő magatartása a kiskorú értékrendjének, jellemének, lelki fejlődésének kedvezőtlen alakulását eredményezi.

Az új Btk. 208. §-ban a fenti tényállást újraszabályozta, eszerint a kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy - ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülő, illetve gyám élettársát, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él -, aki e feladatából eredő kötelességét súlyosan megszegi, és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti, büntetett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Az új Btk. önálló tényállást is létrehozott a kapcsolattartás akadályozás miatt. A 210. §-a szerint, aki a hatósági határozat alapján nála elhelyezett kiskorú és a kiskorúval kapcsolattartásra jogosult személy közötti kapcsolat kialakítását vagy fenntartását a kapcsolattartás kikényszerítése érdekében alkalmazott bírság kiszabását követően is önhibájából akadályozza, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Nem büntethető az elkövető, ha a kapcsolattartást az elsőfokú ítélet meghozataláig megfelelően biztosítja, és az elmaradt kapcsolattartási formák pótlását megkezdi.

Az új Btk. 164. § (1) bekezdés szerint, aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

A rendőri iratokból kitűnik, hogy a panaszos volt felesége a helyszínen egyrészt arról számolt be, hogy a panaszos nem biztosítja a kapcsolattartást, pedig az ezen a héten esedékes, másrészt fél, hogy a panaszos esetleg bántalmazza a gyermeket. Továbbá valószínűsítette, hogy a lakásban tartózkodnak, csak letagadják őket. A panaszost telefonon értesítette az anyósa, aki telefonon keresztül elmondta a rendőröknek, hogy nála helyezték el a gyereket, aki csak ma került hozzá, és az anyát alkalmatlannak tartja, ezért nem biztosítja a láthatást.

A Testület álláspontja szerint a rendőrök rendelkezésére álló információk alapján a helyszínen nem volt egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos eljárása jogszerű volt-e vagy sem, mivel nem állt rendelkezésre a helyszínen a bírósági vagy gyámhatósági irat.

Tehát a helyszínen csupán annyi derült ki biztosan, hogy a felek között van egy kapcsolattartással kapcsolatos családjogi vita, aminek az eldöntése gyámhatósági hatáskörbe tartozik. Mivel az előadások abban megegyeztek, hogy a panaszos csak aznap vette magához a gyermeket, így előzményi kapcsolattartási vita és ezzel kapcsolatos gyámhatósági eljárás vagy bírság fel sem merülhetett, tehát az új Btk. 211. § szerinti bűncselekménynek a gyanúja fel sem merülhetett. Ugyanakkor a volt élettárs előadása felvethette a kiskorú veszélyeztetésének vagy testi sértés gyanúját.

a) Ezen felismerésekből pedig két dolog következik, hogy a rendőröknek az adott helyzetben kötelességük volt megadni a szükséges jogi tájékoztatást a feleknek arról, hogy a kapcsolattartási jogvita eldöntésére nincs hatáskörük, és arról is, hogy jogaiknak mely fórum előtt szerezhetnek érvényt.

b) Másrészt a rendőröknek kötelességük volt e körben az alapvető helyszíni vizsgálatokat megtenni annak érdekében, hogy van-e a helyszínen olyan gyermek, akinek vonatkozásában megvalósulhat a kiskorú veszélyeztetése vagy a testi sértés gyanúja.

Ennek keretében a rendőri jelentés alapján meghallgatták a jelenlévőket, illetve telefonon keresztül a panaszost, majd az engedélyükkel átvizsgálták a lakást.

Az Rtv. 39. § (1) bekezdése szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve

- a) segélyhívás esetén vagy öngyilkosság megakadályozása céljából;
- b) bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása vagy büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítása céljából;
- c) közveszély, továbbá az életet vagy testi épséget fenyegető közvetlen veszély elhárítása, illetőleg az ilyen veszélyben lévők kimentése érdekében;
- d) rendkívüli vagy tisztázatlan okból bekövetkezett halálessettel kapcsolatos intézkedés megtételére;
- e) végrehajtási eljárás lefolytatása, illetve az építmények tervezésével és kivitelezésével kapcsolatos egyes viták rendezésében közreműködő szervezetről szóló törvényben meghatározott szakértői vizsgálat biztonságos és eredményes végrehajtásának biztosítása céljából, ha az abban való közreműködés - jogszabály alapján - a rendőrség számára kötelező;
- f) az elővezetés végrehajtása érdekében;
- g)
- h) a szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítása céljából;
- i) személy- és létesítménybiztosítási intézkedés [46. § (1) bekezdés c) pont] végrehajtására;
- j) ha ez előállítás a törvényben meghatározott egyéb okból szükséges.

A panaszos a beadványában kifogásolta a lakás átvizsgálását, de arról nem számolt be, hogy oda milyen módon jutottak be a rendőrök. A panaszos által alkalmazott leírás ugyanakkor a Testület álláspontja szerint a rendőri előadást segíti, ezért ekörben a Testület elfogadta a rendőri előadást arról, hogy az ingatlanba az ott tartózkodó személyek engedték be őket.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett a helyszínen tapasztalt tények alapján, amely intézkedési kötelezettségnek megfelelően eleget tett. Az intézkedő rendőr nem lépte túl az intézkedési kötelezettség kereteit, amikor a kapcsolattartási vita és az esetleges bántalmazás kapcsán a tényállás felderítése érdekében egyrészt a jelenlévőktől, másrészt telefonon keresztül a panaszostól szóban tájékozódott, harmadrészt amikor a jelenlévők engedélyével a lakást átvizsgálta annak érdekében, hogy ott van-e a gyermek és hogy milyen fizikai állapotban van.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz, illetve a tulajdonhoz való joga.

A Testület álláspontja szerint a panaszolt rendőri intézkedés kapcsán nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz és a tulajdonhoz való joga.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2013. december 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTÉSTÜLET